

nikde. A vtom si všiml v prachu na pěšince malých t'ápot. Jako by tudy lehoučké nožky pospíchaly k lesu.

„Snad nešla sama do lesa?“ lekl se Emanuel a rozletěl se za panenkou. Lítal kudy tudy a volal a volal. Jenomže motýlí volání je v lese slyšet sotva tak od borůvky k borůvce.

Stavil se i v lískách a zahlédl tam veverku Barku.

„Neviděla jsi Makovou panenku?“ zeptal se jí.

To víš, ty mi ji odvedeš a s kým si budu koulet? pomyslela si veverka Barka.

A schválně motýla poslala na opačnou stranu.

Prohledal ten kousek lesa křížem krážem, ale pořád jako by ho něco táhlo zpátky ke staré borovici. Když ji oblétával už nejmíň podesáté, ozval se odkudsi uštěpačný hlas:

„Pěkně vítám, Emanueli!“

Teprve teď si motýl všiml, že se zapletl do široširé sítě pavouka Karkošky. Nejdřív si myslel, že se to vyřídí po dobrém.

Smekl cylindr a řekl zdvořile:

„Promiňte, dostal jsem se, kam jsem nechtěl.“

„Sem se nikomu nechce,“ odsekl pavouk a klidně si začal zkoušet na hlavě Emanuelův cylindr.

„To je přece můj cylindr,“ šeptl Emanuel.

„Tak si ho zatím nech. Ale dlouho už ho potřebovat nebudeš,“ povídá pavouk Karkoška. „Já tady totiž líčím na mouchy a na motýly a co tak přiletí. Je to moje živnost. Mám osm noh, osm očí a sedm chutí. Až mi přijde sedmá chuť, tak tě, Emanueli, sním.“

Motýl Emanuel zůstal jako zkoprnělý. Ani se nepohnul a jen se díval na pavouka, jestli už mu nepřichází sedmá chuť.

Vtom se ale nahoře ve veverčím hnízdě probudila Maková panenka a znovu začala volat do všech stran: „Emanueli, kde jsi? Mně se něco stane. Oříšek mě porazí!“

Jen to motýl Emanuel uslyšel, samým strachem o Makovou panenku na vlastní neštěstí načisto zapomněl. Vytrhl se z pavoučího předení takovou silou, že to nic netušícího pavouka Karkošku převrhlo nohama vzhůru.

Potom motýl Emanuel zaletěl k veverčímu hnízdě, vzal svoji panenku do náruče a odnesl ji domů na makové pole.

Jak se Rumcajs s Cipískem postarali vílám o muziku

Jednou se studánkové víly dívaly k měsíci a počítaly na prstech. Vypočítaly, že za sedm dní bude měsíc jako kolo a strhne se velký vílí tanec.

To se na horní pasece sejdou všechny ráholecové, a ještě ty ze dvou sousedních plesí. Seřadí se do třech kol, jedno v druhém, a počkají, až vstane večerní vítr. A on pak fouká přes ostríčka osikových listů. Hraje to, obyčejnému uchu k neslyšení. A víly k tomu tancují.

Když studánkové víly počítaly podle měsíce, šel tamtudy Rumcajs. Jde do Jičina, aby se podíval, jestli se tam na noc neděje nějaká nespravedlnost.

A zrovna ten večer, týden před vílami, jičínské panenky točily bál.